

Illustreret Familienblad

Vol. 1. Western
Jan 1891

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 17.

Illustreret Familienblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forud

Den 29de April 1893.

Illustreret Familienblad
efstjeres af C. Wulfsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

En Præstegaard.

Meddeelt af V. Rasmussen, Kjøbmand paa Samsø.

Paa et Højdedrag, som gaar fra Vest til Ost i det sydvestlige Sjælland, en god Fjerdingvej syd for Slagelse ligger Slotsbjergby. Tilnavnet "Slots" har Byen formodentlig faaet, fordi det gamle Antvorskov-Kloster, som 1177 blev stiftet af Baldemar den store, og som senere blev bekendt ved Hellig-Anders' og senere Hans Tausens Ophold der, men hvoraf den sidste Kæft blev nedbrudt i mine Drengaar for omtrent 65 Aar siden, laa midt mellem Slagelse og Bjergby, og dets store Marker stødte op til Bjergby Marker.

Jeg skal nu forsøge paa at give en liden Pen- netegning af denne Bys Præstegaard, som den saa ud for 50—60 Aar siden, men beklager, at det ligger over mine Kræfter at faa Tegningen til rigtig at at svare til Virkeligheden.

Der har jo tidligere, selv i den mest aandsfættige Tid i sidste Halvdel af forrige og første Halvdel af dette Aarhundrede, været udbredt et vist romantisk Skjær over vore gamle Præstegaarde, hvilket man kan se deraf, at vore romantiske Digtere vanskeligt har kunnet skrive en Fortælling uden at faa en Landsbypræstegaard indflettet i den. Meningen er dog ikke den, at jeg vil fremstille nævnte Præstegaard som et Paradis, hvorfra Synd og Sorg var stærkt ude, men derimod tegne et sandt Billede af den, efter som den i mine og manges Dine stod som et Mønster paa en Præstegaard, og maaste ogsaa kom det Paradisiske saa nær, som man i dette ufuldkomne Mennekeliv kan komme det.

Til Navnet Fenger har i henved 200 Aar knyttet sig mange af Landets bedste Mænd, hvis Minde jeg her forbigaar. Dog maa jeg have Lov til blot at nævne Præsten Johs. Ferdinand Fenger, først Præst i Ljunge ved Sorø siden i Høje Taastrup ved Kjøbenhavn, hvis Skønne og indflydelsesrige Liv G. Mau saa smukt har skildret i "Kristelig Samler". Ferdinand Fenger er paa forskjellig Maade bleven kjendt i den danske Menighed: som Formand i Roskilde Præsteforum, som Formand for den danske Missionsforening, som en af Hoveddeltagere i Udgivelsen af Roskilde Konvents Salmebog og som Sanger, hvis dejlige Stemme klang som en Sølvklokke og derhos var saa stærk, at da den yverste Biskop Thomaner ved det første scandinaviske Kirkemøde i Frue Kirke i Kjøbenhavn fra Alteret tilnærkede Menigheden det bekjendte: "Herren være med Eder!" da lod Fengers Stemme, klangfuld og ren som den var, over alle de andre Hundreder af Stemmer i den propfulde Kirke: "Dg med din Mand". I mit Hus her paa Samsø sad for mange Aar siden

to Mænd og samtalede, og som Talen da faldt paa Ferdinand Fenger, spurgte den yngre den ældre — det var Politikeren J. A. Hansen —: "Sig mig en Gang, hvem var egentlig denne Ferdinand Fenger?" hvortil Hansen svarede efter lidt Betænkning: "Ja, kan De tænke Dem en Engel sendt ned af Himmelen for at forhjnde Evangeliet, saa kan De skønne, hvem Fenger var," og jeg fandt dette Svar saa træffende.

Men det var jo ikke Ferdinand Fenger, men hans Broder Peter Andreas Fenger og hans fromme Hustru, jeg skulde forsøge at tegne et lidet Billede af. Det er ikke en Biografi af P. A. Fenger jeg vil skrive, hvilket dels ligger over mine Evner, og dels er ufornødent, da den er skrevet bedre, end jeg kan gjøre det, af Historikeren Fr. Barfod, og til denne Levnetstegning saavel som til "Mindeblade om Peter Andreas Fenger" af C. S. Brandt og Fr. Nielsen henviser jeg dem af Bladets Læsere, som ønske at vide noget mere om denne udmærkede Præstemand, end jeg kan fortælle.

Det var trange Tider i mere end en Hjemme, da Fenger 1827 overtog Slotsbjergby Præstefald. Krigene 1801—1807 og de vedvarende Rustninger for at dække Landets sydlige Grænse, Statsbankerotten 1813, Tabet af Norge 1814, som efterfulgtes af en Række daarlige Aar for Agerbruget og endelig det til fuldstændig Misvækst grændsende Aar 1826, i

hvilket jeg erindrer, at Prisen paa godt Oksefjød paa Slagelse Torv kun var 2 Skilling — alt dette i Forening med de ualmindelig lave Kornpriser gjorde det lidet lysteligt at overtage et Præsteembede, hvis væsentlige Indtægt bestod i Tienden og den til Præstegaarden hørende Jordlod, som ingen vilde forpagte. Dog alt dette var endda det mindste, men den aandelige Død, som Rationalismen havde bragt med sig og som i Regelen havde vist sine mest ødelæggende Virkninger i Kjøbstæderne og de nærmest op til disse grændsende Landsbyer, havde ogsaa faaet sin mørke Slagstygge over Bjergby, saa at Fenger ofte i sine første Præsteaar var inderlig bedrøvet, hvorom han i sine Breve til Grundtvig paa den Tid giver sit Hjerte Luf.

Han maatte vie paa Herrens Time, men denne lod heller ikke vente længe paa sig; thi ikke alene vaagnede snart endel af hans egne Sognefolk op af Dødssovnen, men Folk flokkedes om hans Forhjul fra Bimmeløv, Jøerløv, Hemmerløv, Ornslev o. fl. St., hvor troende Lægmand fra Fyen og Vangeland havde fremfaldt nogen Vættelse, og det var et yndigt Syn, naar man en varm Sommerdag var kom nen fortidlig til Kirken og da lagde sig paa en af de to høje Bænke, som ligger tæt op til Bjergby, at se, hvoreledes Kjørende, Ridende og Gaaende kom dragerende op fra forskjellige Byer ad det Højdedrag, paa hvis Krog Bjergby ligger.

Foruden den Folkestrom, som kom sydfra til Bjergby, kom en anden nordfra, nemlig fra Slagelse, hvor Fengers Hjertensven, min uforglemmelige Lærer, Frh. Peter Østrup, før han blev befordret til Baffendrup og Gjørlev Menigheder, havde fremfaldt endel aandelig Vættelse. Blandt dem, der fra Slagelse søgte herud, var ogsaa jeg, og vi alle, Unge og Gamle, blev gladere og gladere ved den aandelige Føde, vi fik, og det Ly og Lø, vi fandt i Bjergby Kirke og Præstegaard, hvilket var dobbelt at praastjønne i en Tid, da Verdensstormene gif kolde hen over Kirkefolket og Kirkeageren. Dette "Nyfund" af fren mede Folk og Heste i Præstegaarden stillede rigtignok Fordringer saa vel til denes Spisefammer som til dens Lade, men herover saa man aldrig en mørk Mine.

Blandt dem, som ledte Strømmen, der søgte sine aandelige Fornødenheder tilfredsstillende i Bjergby, var den livsglade Snekter Fries og den stille Væver Jben, som vi Unge med Grund saa op til som vore aandelige Fædre, og som begge aabnede deres Huse for dem, som gjerne vilde være med paa Kirkestien, uagtet de maatte betale den ene Mulkt efter den anden og derhos finde sig i, at man kastede Stene ind af Ruderne til dem, fordi de en Gang om Ugen, stundom to, samlede dem, som var glade i at høre en Prædiken af Morten Luther oplæse og synge nogle Salmer af Brorson og Ringo.

Men jeg maa tilbage til Præsten, paa hvis høje Pande jeg altid

Sognepræst J. A. Fenger.

lyntes der stod skrevet: „Sandhed i Alvor og Kjærlighed“. Ja, dyb Alvor var Grundpræget i Fengers Karakter, men ved given Lejlighed kunde han nok vise, at „Alvor og Sammen kan godt bo sammen.“ Han var en myndig og flog Mand, saa sundt og dybt i alle menneskelige Forhold og ikke mindre dybt i de aandelige, derfor blev han ikke alene Raadgiver for den store Menighed, som havde samlet sig om hans Forkyndelse, men ogsaa for en hel Del af sine Embedsbrødre, som delte Tro og Livshyn med ham. Skulde en troende Gut eller pige søge Plads, saa kom de til Fenger, og naar Præsterne skulde have Thende, saa søgte de ogsaa til ham, saa han jagde engang spøgende: „Jeg tror virkelig, at man gjør mig til Fæstemand.“

Som det gik i dette, saa gik det ogsaa i saamange andre Stykker; thi hvor ofte bliver vi Mennesker ikke stødte saaledes, at vi med hin gamle Sanger maa synge:

„Hjælp mig med Raad i alle Sager,
Thi af mig selv jeg raadvild er.“

og hvilken Lykke i saadanne Tilfælde at have en Raadgiver som Fenger, det erfarede mange ligesom jeg selv, der fra min tidlige Ungdom til længe efter, at Fenger var kommen til Kristianshavn, i Regelen ikke foretog noget Skridt af Vigtighed uden først at have indhentet hans Raad.

Derjom Fenger havde optegnet de Timer af sit Liv, som han har anvendt til at give Raad, stundom i timelige, men som oftest i aandelige Anliggender, da vilde man se, at en ikke liden Del af hans Dage var gaaet med til denne Gjerning; thi det var ikke alene dette, at mange søgte hans Raad, men da det hørte med til Fengers Natur, at han skulde tilbunds i alt, se Sagen fra alle Sider, før han gav sin Mening tilkjende, saa gik der saameget mere Tid til denne Gjerning.

Men var Fenger stor som Raadgiver, var han ikke mindre stor som Mand, Fader og Husbond. Hans dybe Alvor og Sandhedskjærlighed, forenet med klart Syn paa alle Livets Forhold, havde til Følge, at alle ude og inde saa op til ham, ikke som Dejpot, men som en lige flog og kjærlig Fader, og som han var en myndig Mand i Hus og Hjem, saa var han det ikke mindre i Kirke og Skole, i sin præstelige Gjerning. Naar man saa ham staa ved Døbefonten, Alteret eller paa Prædikestolen, havde man en apostolisk Skikkelse for sig med Peters Nøglesnippe i Haand, altid villig til at lukke op for de Smaa, der gennem Daabens lille Dør med Troens Ord vilde indgaa i Herrens Hus.

Den første Halvdel af Fengers Prædiken var i Regelen særlig rettet til hans Sognekolk, af hvilke mange endnu slumrede; den anden Halvdel var derimod rettet til den levende Menighed; altid ængstelig for at binde bløde Puder under Synnderens Dre var hans Tale efter Apostelens Formaning stedse krydret med Salt.

I sine Formaning til de Troende tog han særlig Sigte paa det aandelige Hovmod; jeg fattede ikke dengang denne Formanings Betydning og Vigtighed, men har senere i mit Liv sukkende lært og erfaret, at Hovmodsdjævelen, klædt i Lysets Engledragt, er den farligste af alle vore Fiender; thi „Gud staaer den Hoffærdige imod, men den Ydmyge giver han Raade.“

Sludstrup, som ligger øst for Bjergby, er Annekts hertil, og her prædikede Fenger stiftetvis først og sidst hveranden Søndag.

I Nærheden af Sludstrup ligger Herresædet Falkensten, som dengang tilhørte Statsraad Manthey, og herfra hentede Fenger den 3die Juni 1830 sin fromme Hustru, Louise Augusta Manthey. De Dage, Fenger havde sidst Tjeneste i Sludstrup, spiste han til Middag efter endt Gudstjeneste hos sine Svigerforældre, hvorimod de Dage, han havde sidst Tjeneste i Bjergby, spiste han til Middag hjemme og holdt derefter regelmæssig Opbyggelse i Præstegaarden.

Endstjønt Fenger saa op til Grundtvig som sin aandelige Fader og nu og da søgte baade Raad og Trøst hos ham, saa kunde han dog ikke dele Syn med denne aandelige Stormand, hvad de gudelige Forsamlinger angik, men i sin Brevveksling med Grundtvig skrev han den 4de Juli 1842, efter at han har fortalt, hvorledes han næsten umærkeligt var kommen til at begynde med at holde Opbyggelse: „Jeg maa sige: mange af mine bedste Timer siden har jeg havt blandt Opbyggelsesfolkene og andre i Kirken og blandt

de Førstnævnte i Huset. Tænker jeg mig alle dem borte fra mit Hus og min Kirke, som er Forsamlingsfolk, af! saa vilde det se mørkt ud for mig.“

Paa den anden Side havde Fenger saa klart Syn paa Døbefond og Alterbord, at Opbyggelse for ham blev stillet paa deres rette Plads, ligesom han ogsaa havde klart Øje for de Udtejelser, som Opbyggelse for staa Fare for, naar disse ikke ledes i Sandhedens, Kjærlighedens og Ydmyghedens Spor.

Nok er det, at som han villig deltog i Opbyggelse i sin egen Menighed, naar han blev opfordret dertil, saaledes afholdt han disse som anført i sit eget Hjem, og disse Opbyggelse bar Vidne om, „at Ordet kun helliger Huset.“

I Fengers temmelig store Sal samledes Folk paa det bestemte Klokketid, og de, der ikke kunde saa Plads i Salen, maatte staa i den tilstødende Gang eller Dagligstue, og saa sad han som en Fader i en stor Børneskole. Det var i Regelen Dagens Epistel, han talte over, og der er sikkert kun saa, der er bleven saa fortrolig med Apostelens høje og dybe Tankegang som Fenger, der derhos forstod saa mesterlig gennem Billeder fra Livet at gjøre hans Ord frugtbringende for Tilhørerne. Blot et Par Eksempler herpaa: En Dag talte Fenger over Pauli Ord til Epheerne 5, 22—23: „I Kvinder, værere Eders egne Mænd underdanige, som Herren“, og sagde saa: Ja I Kvinder skulle visse være Eders Mænd underdanige; thi det er Guds Villie, at som Sara var Abraham lydige, saa og I, og her gjælder ingen Indvendinger — men det er da heller ikke saa vanskeligt at være det; thi er Kvinden en Kvinde efter Guds Hjerte, saa bliver hun jo Mandens Hals, thi Halsen støder jo Hovedet nærmest, og følgelig kan Halsen dreje Hovedet, som den vil — og saa viste han det ved at lade Halsen dreje sit eget Hoved — men er Kvinden først bleven Mandens Hals, saa bliver hun og hans Krone, og saa har vi det rette af Gud tilføjede Forhold mellem Mand og Hustru.

En anden Gang talte han over disse Ord: „Kæster ikke Perler for Svin og ikke det Hellige for Hunde“, og sagde da omtrent som saa: En Gang i mine første Præstear kom jeg gaaende fra Slagelse ved Aftenid og traf da en fuld Mand liggende i Grøften ved Bejen, hvorpaa jeg gav mig til at holde en liden Prædiken for ham om, hvorledes han ved sin Drukkenhed syndede mod Gud og handlede ilde mod sig selv. Den drukne Mand lettede sig lidt op i Grøften og sagde: „Kan Du, Præst, ikke se, at det er unyttigt, Du taler?“ hvorpaa jeg straks gik min Vej, ihukommende Herrens anførte Ord.

Naar Opbyggelsen var tilende, gik Fenger straks op i sit hyggelige Studerkammer, og saa kom en for en for at raadføre sig med ham i timelige eller som oftest i aandelige Anliggender; havde han saa ikke Svar paa rede Haand, sagde han: „Lad os nu se, hvad Apostelen siger herom“, og saa stillede han sig foran sin Bult, hvorpaa altid Bibelen laa opslaaet, og da hans Navne, Peter, var hans Yndlings-Apostel, saa thuede han først til ham, fandt han saa ikke der, hvad han søgte, saa thuede han til en af de andre Apostle. Naar denne Raadspørgen saa var tilende, og de fleste drog hver til sit, saa blev gjerne en liden Kreds en Tid endnu for at nyde godt af den aandrige Mands dybe Bæld, og paa denne Tid, naar han var fuldt færdig med hele sit aandelige Dagværk, kunde han med Lyft lege med Børnene. Venner har fortalt mig, at Fenger en Række af Aar deltog i de gudelige Opbyggelse, som Skræddermester Winther paa Kristianshavn afholdt Søndag Eftermiddag, og at han der befandt sig saa vel og var Sjælen i disse.

Venlig var Fenger mod alle, men den Maade, man snarest kunde komme til at træde ham paa Tæerne ved, var, naar man paa nogenjohelst Maade vilde rose ham, da maatte Bedkommende finde sig i at blive afvist; thi han var en ydmyg Mand, ja jeg er sikker paa, at hvis han var her tilstede, da skulde jeg snart saa Lov at putte denne Penne-tegning i Rakkelloven, thi Ros taalte han ikke. Vilde man have en Prædiken af ham, som særlig havde været en til Velsignelse, saa blev man altid henvist til andres Prædikener, som var bedre end hans, i Regelen Wegels i Kristiania.

I Slutningen af Tyveaarene og Begyndelsen af Tredivaarene fik Borherre og den ædle, fromme Grev Frederik Adolf Holsteyn til Holsteynborg samlet 12 Præster paa et mindre Omraade Nord og Syd for Slagelse, alle levende, nidkjære Præstemænd, hørende til Grundtvigs ældste Disciple. Disse var:

B. A. Fenger i Slotsbjergby, Joh. Ferdinand Fenger i Lunge, Fritz Boisen i Skjerpinge, Emil Clausen i Gimlinge, Peter Chr. Kierlegaard i Pedersborg, Fr. Vilh. Oldenborg i Sorterup, Jens Holm, Holsteynborg og Bendsløv, Joh. Peter Østrup, Slagelse, Laur. Vilh. Monrad i Marvede, Kr. Fr. Rønne i Høve, S. Kr. Edd. Teodor Mau i Haarslev, Agerbeck i Bommeløv og Joh. Gott. Vilh. Hahn i Hyllested. Disse Præster samledes en Gang maanedlig i hverandres Præstegaarde og holdt ved disse Møder stiftetvis en Prædiken for hverandre og samtalede derefter om de kirkelige Spørgsmaal, som paa den Tid stod paa Dagsordenen, og jeg er sikker paa, at Fenger ved disse Konventsmøder har indtaget en lignende fremstødt Stilling som den, vi senere saa ham indtage ved Grundtvigs Vennemøder. Stjønt Fengers Ydmyghed forbad ham at træde frem, deltog han dog i vor Tids kirkelige Kampe. Han var saaledes en af de første, som stillede sig paa Grundtvigs Side i den store clausen-grundtvigste Kirkekamp ved at udgive et lidet Skrift: „Oplysninger angaaende Grundtvigs saakaldte Bildfarelser“, rettet imod Kandidat Kr. Fr. West, som havde angrebet Grundtvig.

Senere 1833 kom han selv mod sin Villie til at give Anledning til den Kirkekamp, som blev ført under Navn af „den vestjællandske Krig.“ Anledningen hertil var: Da Konfistorialraad Jørgen døde, maatte Fenger 3die Marts 1833 prædike i Bafance i St. Mikkel's Kirke, Slagelse; i hvilken Prædiken han ytrede, at: „Atten hundrede Aars Erfaring har lært os, at Kristi Korsets Fiender altid kommer tilkort.“ Slagelse Avis, som den Gang redigeredes af Bastholm, indeholdt straks efter en unavngiven Opfordring til Fenger om at udgive denne Prædiken i Trykken, hvilken Opfordring han straks imødefik. Saasnart Prædiken var kommen i Trykken, var Signalet med det samme givet til Kamp paa hele Minen. Først kjørte Bastholm op i Slagelse Avis med grovt Skjts for at bevise, at det var falsk Være, Fenger forkyndte, og aabnede sine kristelige Læsere mod at hildes i disse grove Bildfarelser. Straks derefter kom den fromme troende Grev Holsteyn til Holsteynborg med et Sendebrev, som fulgte med Slagelse Avis, hvori han paa en mild og kjærlig Maade søgte at oplyse alle, som var af Sandhed om, at Fengers Forkyndelse var grundkriftelig og stemmede i alle Henseender med den hellige Skrift, Kirkesædrenes Være og den augsburgske Konfession, men at Bastholms derimod var en Forkyndelse mod Sandhed og Kristendom. Nu rykkede flere i Marfen, paa Bastholms Side: Rektor Jøppe Dviftgaard ved Slagelse Skole, Lærer Hind ved samme Skole, Kancelliraad Hempel i Odense, Udgifter af „Syns Etiftstibræde“, og endelig Kapellan S. Kr. Michelsen ved Holmens Kirke i Kjøbenhavn, som sendte Bastholm et Takkebrev, der vidner om Tidsaanden, og som jeg derfor gjengiver her. Det lød saaledes:

„Lad for de djærve Raad, som Almuen Du gav
Den trænger nu, desværre, høilig til dem.
Forkuelse er det, vor Nutid lider af,
Se derfor just ej Sandhed trænger frem.
Men naar de Abner engang vinder bort,
Og vi skal møde for den store Dommer,
Da spørger denne kun: hvad har Du gjort?
Thi Troen ej i stor Betragtning kommer.“

Paa Fengers Side stillede sig foruden nævnte Grev Holsteyn: Pastor Holm, Holsteynborg, Joh. Peter Østrup, Bakkendrup, hvis Indlæg i Striden: „Rektor Dviftgaars Forseelser mod Bibel, Sandhed, Pastor Fenger og hans Prædiken“ først udkom efter Østrups Død 23de August 1833, Pastor Rønne i Høve og Skolelærer Rasmus Sørensen i Bendsløv, samt endelig Udgifveren af „Nordisk Kirketidende“, Jacob Chr. Lindberg; men det, som slog stærkest ned og bragte Rationalismens Forkjæmpere til Tausshed, det var, da Fenger selv kom frem og i sit djærve Skrift: „Ser til, at ingen forfører Eder, et Par Ord til det danske Folk“, bragte et Indlæg frem i Sjægen, som baade havde Næb og Klør, og hvori han beviste af den hellige Skrift den augsburgske Konfession og Kirkesædrenes Vidnesbyrd, at den Være, han og hans Venner forkyndte, ene fortjente Navn af sand Kristendom, og samtidig erklærede at det høje danske Kancelli umulig kunde lade 2 hinanden saa stik modsatte Værebegreber bestaa i den danske Statskirke, men enten burde man give ham eller Bastholm Afsted.

[Sluttes.]

Hvem er hun?

af
Jeanie T. Gould.
ved D. B.
(Fortf.)

5te Kapitel.

Reginald, ved Du, hvor Marjorie er?"
spurgte Miss Rachel, idet hun kom ind i Bibliotheket, hvor han sad over sine Bøger. "Jeg skal over til Livingstones, og jeg tænkte, Marjorie kunde have lyst til at besøge Meta med det samme. Du ved, hun lovede at vise hende Duffehuset."

"Marjorie? Hun er oppe i mit Værelse, Tante. Na, det er sandt, jeg har ikke seet Dig siden Middagen," sagde Regie, idet han stød Bogen fra sig og lo muntert, "jeg maa holde op med Læsningen saa længe, til jeg faar fortalt Dig om hendes sidste komiske Indfald, det kunde fortjene at blive trykt."

Miss Rachel smilede indvilgende. Hun morede sig over Marjories pudsig Udtryk og Ideer.

"Jeg sad her," sagde han, "og da jeg savnede min latinske Leksikon, løb jeg op for at se efter den. Den lille Ubefat havde gjort en Forhøjning af Stole og Puder i det ene Hjørne af Værelset og havde steget op der, da jeg kom farende ind. Na, Reg! sagde hun med det alvorligste Ansigt, jeg skulde just været nede efter Dig. Jeg er Præsten, hører Du; vil Du ikke komme og brumme, medens jeg beder?"

"Hvad?" spurgte Miss Rachel og brast i Latter. "Just det sagde hun, Tante; hun fandt, at hun ikke kunde udføre begge Forretninger, saa vilde hun have mig til at brumme! Sandelig er det ikke det bedste Giv til de utydelige Svar i vor episkopale Kirke, som jeg nogenjinde i mit Liv har hørt. Papa lo, saa han rystede, da jeg fortalte ham det."

"Ja, hun er rigtignok det underligste Barn, jeg nogenjinde har truffet paa," sagde Miss Rachel. "Vil Du gaa op og hente hende, Reginald, og bede hende tage godt paa sig, da det er koldt."

Regie sprang ovenpaa og fandt Marjorie i sit Værelse fornyet selskabet med sin Duffe. Her havde hun lidt efter lidt faaet sin Legeplads; Regie var altid glad, naar hun kom, og han havde saa mange morsomme Historier at fortælle og saa meget interessant at vise hende, at hun begyndte at betragte dette hans Rige som et Feland. Hun blev glad ved Udflugten til en Spadsjertur med Miss Rachel og et Besøg hos Meta, og efter at have plaferet Duffen i Sænetolen, sprang hun fornøjet med ham til sit eget Værelse, hvor han — som saa ofte — tog frem hendes Løj og hjalp hende det omhyggeligt paa.

Marjorie begyndte at blive vant til den travle, larmende By og blev ikke saa snart forstrækket for alting som tidligere. Det var nu først i Februar, Særlagensfeberen havde hindret hende fra at komme i Barnehjemmet i al denne Tid, men i Slutningen af Ugen skulde hun flytte did, det tænkte hun paa, medens hun vandrede ved Siden af Miss Rachel, og Taarerne kom hende i Øjnene ved Tanken paa de nye Ansigter og det nye Hjem, hvor hun vilde komme til at savne Regie og Mr. Gray. Dommeren havde leget og spøgt med hende næsten ligesaa meget som Regie, og hun elskede ham med en inderlig, dyb Kjærlighed.

Men hun begyndte snart at føle sig livligere; Miss Rachel snakkede venlig med hende, og hun blev optaget af at betragte de staselige Slæder forspændt med prægtige Heste, der for afsted paa det gode Jøre under klingende Hjul og med muntert udseende Herrer og Damer. Der mødte de Clara Maxwell sammen med flere andre Smaapiger, og nu kom Bedstemama Livingstones store Slæde med rødbrune Heste for og gamle, sorte Pompey paa Duffen.

Mrs. Livingstone talte til Pompey, da hun fik Dje paa Miss Rachel og Marjorie, og han standsede ved Siden af dem.

"Temmelig kold Dag for Smaafolk at være ude og spadserere i," raabte Bedstemama og vinkede til dem. "Stig op begge to, jeg skal sætte Eder af, hvor I skal hen. Brug Mr. Gray sin Slæde, Rachel?"

"Nej, men den ene af Hestene er syg," sagde Miss Rachel, idet hun hjalp Marjorie til Sæde. "Vi skal til Mr. Edmund Livingstones, Meta bad mig komme did med Marjorie."

"Jeg skal just aflevere et Bud der, saa det er lige i min Vej. Hvorledes har Regie det? Jeg var ganske angstelig for hans Hals."

"Ja, han er saa ligegyldig om sig selv," sagde Miss Rachel. "Men hans Fader doktorerede ham forresten igaaar, og han er meget bedre idag. Der er Helene!"

Mrs. Marstons Slæde for just forbi dem. Lily sad paa Bagædet elegant klædt som sædvanlig; hun sendte Marjorie et koldt Blik og kysjede paa Fingeren til Bedstemama.

Marjorie morede sig overordentlig ved at kjøre og fandt blot, at de altfor snart var ved Metas Dør; men Metas eget, søde Ansigt var i Vinduet, og hun kom løbende ud for at tage imod dem.

"Det vil glæde Mama at se Dem, Miss Gray," sagde hun, "og hvor snilt af Dem at tage Marjorie med i Eftermiddag. Jeg maa holde mig inde for en liden Forkjælelse idag; Papa er altid saa bange for, at jeg skal faa Hoste. Mama, her er to Damer, som er komne for at se til os, dette er lille Marjorie."

Mrs. Livingstone laa paa Sofaen, og Marjorie syntes, hun var meget smuk; men o saa bleg!

Hun havde længe været syg og i flere Maanedre ikke kunnet gaa over Gulvet, men hun havde sandan blød, behagelig Stemme og talte saa venlig med Marjorie, spurgte hende fuld af venlig Deltagelse om mange Ting og beholdt hendes Haand i sin, medens hun passerede med hende. Miss Rachel fattede nu sin Stol hen til Mrs. Livingstone, og Meta tog Marjorie med sig ovenpaa.

"Hvorledes har Regie det?" spurgte Meta. "Jeg har ikke seet ham siden Søndag."

"Han havde ondt i Halsen," sagde Marjorie, "og han tog noget sort noget igaaar; jeg smagte paa det, det var affheligt!"

Meta lo. "Her er mit Værelse, er det ikke smukt? Papa gav mig dette nye Gulvtæppe, og Mama disse to Billeder — Nat og Morgen — til Jul."

"Og alle disse Bøger?" spurgte Marjorie staaende i Beundring foran Bogstabet med dets velfyldte og net ordnede Hylder. "Du maa være en slikt Pige, som kan alle disse. Jeg er bare kommen til Ord paa tre Stavelser."

"Men jeg tænker nok, Du gaar hurtig fremad. Regie læser med Dig, gjør han ikke?"

"Jo, og Mr. Gray og imellem Miss Rachel. Na!" Marjorie stod aldeles henrykt foran et nydeligt Duffehus. Hun havde aldrig nogenjinde kunnet tænke sig noget saadant. Det var over fire Fod højt og var virkelig et komplet lidet Hus med alt Tilbehør. Der var Kjøkken og Spisestue fuldstændig udstyret med alt, Dagligstue og Spisestue med Gulvtæpper og lange Spejle, ja i Dagligstuen var der endog et Piano, som paa en eller anden mystisk Maade kunde frembringe et Par Toner. I anden Etage var der Sovestue og Gang med Trappe, som førte op til Kvistværelserne. Det var altsammen nydeligt, og Meta havde været forsigtig med det, intet var iturevet eller ødelagt. Hun lod Marjorie se paa alting, og de legede at have Rengjøring og havde ude hele Møbementet.

"Nu raaber Miss Gray paa os," sagde Meta tilsidt og sprang op. "Marjorie, nu skal Du høre, hvad jeg har tænkt paa. Jeg vil gjøre en Hat til Serafina; det er nærmest Tid for en Baarhat nu, ved Du?"

"Na, vil Du?" Glæde og Taknemmelighed farvede Marjories Kinder. "Hvad vil Du se den af?"

"Rødt eller blaat, hvad synes Du bedst om?" "Jeg synes bedst om rødt, men hendes Kjole er blaa."

"Da vil jeg gjøre Hatten blaa og sætte røde Rosenknopper paa den. Miss Gray, er De kjed af at vente paa os?"

"Nej, Kjære!" sagde Miss Rachel; "din Moder og jeg har havt en god Passtid med hinanden."

"Ah, se, der er Pompey," sagde Meta og saa ud af Vinduet. "Ventede De Slæden?"

"Nej, men Bedstemama har været saa elskværdig at jende den; kom, Marjorie. Farvel, Meta," Miss Rachel kysjede Mrs. Livingstone, og hendes lille Datter fulgte dem til Døren.

Saa snart de kom hjem, sprang Marjorie afsted for at finde Regie og fortælle ham alting om Kjoreturen, Besøget, og at Meta havde lovet at sy Hat

til Serafina. Regie hørte venlig paa herde som altid, bar hende saa ned til Theen og passede paa, at hun fik alt, hvad hun ønskede under dette Maaltid. Han sølte sig lidt tung om Hjertet den Aften, skjønt han vilde for alt i Verden ikke have tilstaaet det. Hans Fader havde om Eftermiddagen sagt ham, at Marjorie den næste Dag skulde forlade dem, og skjønt Regie maatte indrømme, at det kausse var den bedste Plan at jende hende til Barnehjemmet, vidste han ogsaa, at han vilde komme til at savne hende mere, end han vilde tilstaa for nogen, ikke engang for sin Fader. Marjorie med sine morsomme imaa Indfald, sin dybe Natur og underlig vindende Baser i Forening med hendes forladte Stilling havde vaft hans sømme Følelser.

"Kom med i Dagligstuen, Madge," hvissede han efter Theen; "vi vil have lidt Musik sammen."

"Ja," sagde hun nolende. "Men, Regie, kunde vi ikke vente lidt dermed? Du hørte vel, hvad din Fader sagde om imorgen" — Marjories Læber begyndte at skjælve.

"At Du skulde til Barnehjemmet?" sagde Regie hurtigt. "Ja, jeg ved det nok, men det er ikke langt af Vejen, og vi skal ofte komme sammen. Hvad skal vi saa gjøre? Istedetfor at musikere? Skal vi spille Domino?"

"Marjorie rystede paa Hovedet. "Jeg vilde saa gjerne høre mere om det, Du fortalte mig igaaar. Du ved det om Stjernerne og Saltun."

"Saturn," rettede Regie leende. "Saa Du syntes om min Forelæsning i Astronomi? Kom, lad os gaa op i Pappas Værelse, der er den bedste Udflugt."

Regie fattede sig godt tilrette i en Stol, og Marjorie op i Vindueskarmen; saa begyndte han at fortælle paa en meget tiltalende behagelig Maade. Han var selv overordentlig glad i at studere Astronomi, og han havde sit Faders Gave til at gjøre alt underholdende og forstaaeligt for et Barn. Marjorie havde et kvist Hoved, og hun lyttede med spændt Opmærksomhed, medens Regie fortalte om den store og den lille Bjørn, om Polarstjernen og dens Nytte som Ledestjerne, og gif saa over til at fortælle om Svovstjernen. Just da for et straalende Stjerneflud henover Himmelen. "O, hvad var det?" raabte Marjorie.

"Et Stjerneflud. Det er en smuk Dvertro — det vil sige Tro paa Legn, og Undere — at naar en Stjerne farer saaledes over Himmelen, gaar en Sjæl hjem til Gud. Du burde ønske noget, naar der atter kommer et Stjerneflud, Madge. O, skynd Dig, der er et igen. Jeg ønskede," sagde han efter en Pause og saa ind i det alvorlige lille Ansigt ved Siden af sig. "Hvad ønskede Du, Madge?"

"At jeg maatte finde min Fader," sagde hun og jukkede.

Regie studiede, men tilbageholdt sit Udraab af Forbauselse. "Hvad ved Du om ham?" spurgte han.

"Intet." En stor Taare randt ned ad hendes Kind.

"Hvorfor ønskede Du det da?"

"Fordi — jeg tror ikke altid, at han er død."

"Erindrer Du ham?" spurgte Regie.

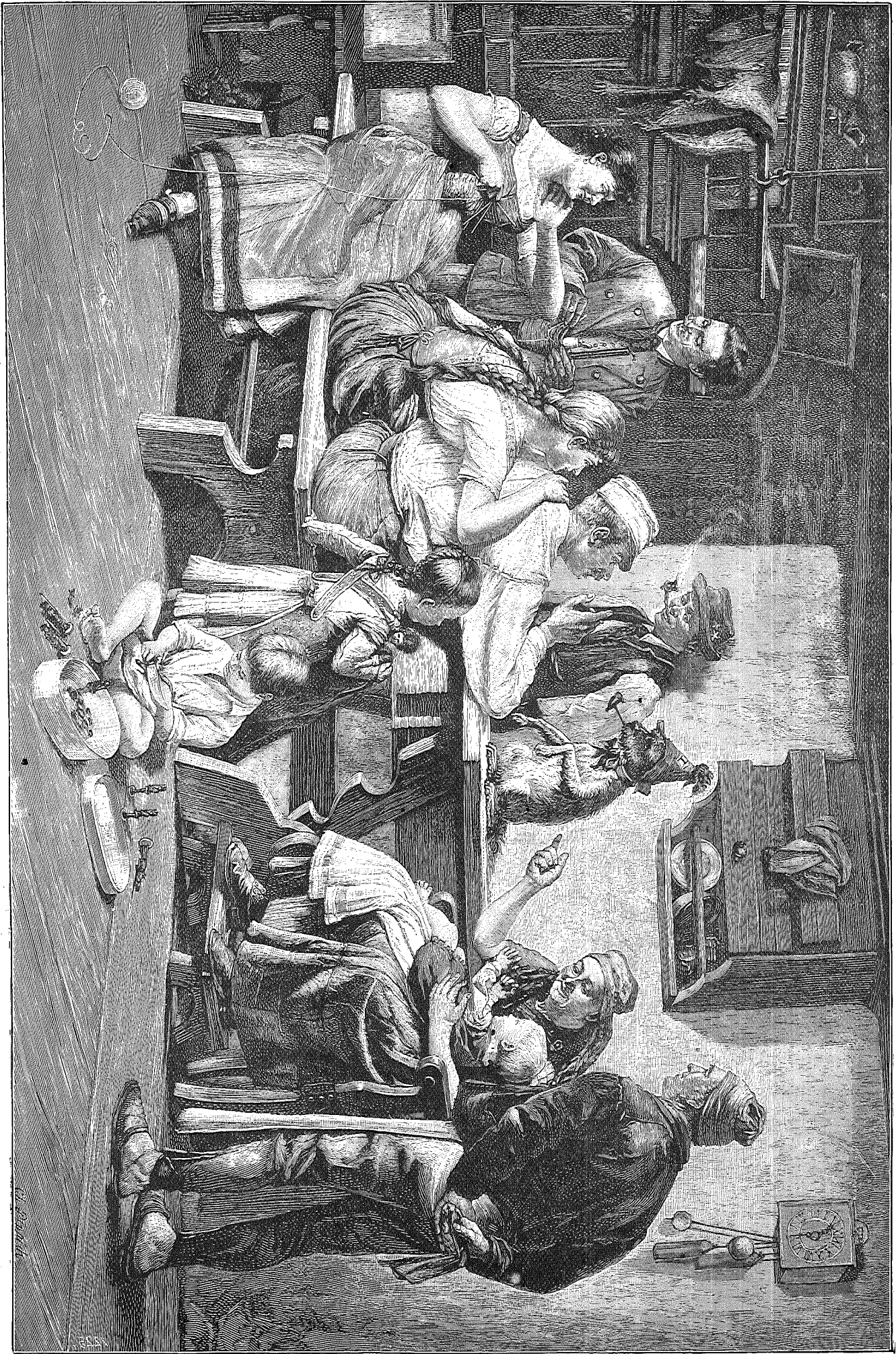
"Nej. Og min Moder huffer jeg kun fra den Nat, hun døde — men Barney fortalte mig derom." Regie var højlig interesseret. Han va; sikker paa, at hans Fader intet havde hørt om Marjories Erindringer, og hvis der var noget dunkelt ved, hvad der knyttede sig til disse, vilde han se at finde det ud. Saa fik han hende lidt efter lidt til at fortælle alt, hvad Barney havde sagt hende; og tilsidt løsnede hun den lille Bracelet fra Vaandet, hun havde om Halsen, og viste ham den.

"Jeg er saa bange for at miste den," sagde hun. "Barney sagde, at naar jeg bar den, vilde den hellige Jomfru tage vare paa mig, men Du tror ikke paa den hellige Jomfru, Regie, saa vil jeg heller ikke gjøre det."

Regie smilede. "Nej, jeg beder ikke til hende," sagde han. "Og Du er ogsaa en liden Protestant nu og beder til Gud, vor Fader, ved Du, ikke til Helgenerne. Men, Madge, jeg ved ikke, hvad jeg skal sige om din Bracelet. Den kunde kausse hjælpe Dig til at finde din Fader —"

"Kunde den?" raabte hun med et Glædesfrig.

"Jeg er ikke vis paa det, Kjære," sagde han forsigtig; "men i ethvert Tilfælde maa Du ikke miste den. Jeg skal sige Dig noget — jeg vil tage den og gemme den for Dig, til Du bliver stor, og da vil

Spisaa en Smaafuer.

Østnorgen.

jeg søge efter din Fader. Jeg mener, jeg vil gjøre alt, hvad jeg kan, for at finde ud, hvem Du virkelig er," sagde Gutten bestemt.

Ligesom en Ridder fra Fortiden ønskede han, at han kunde drage ud og opdage de skjulte Led af Marjories Historie.

"Der er en Historie, Marjorie, skrevet for længe, længe siden af en Digter, som hed Spencer, om en Pige, som han kaldte den skønne Una, og hendes Bestyrter var en Korsridder. Du husker nok de Billeder, jeg viste Dig, med Ridderne i Rustning med et rødt Kors paa sit Skjold. Græd ikke, Magde, min lille Magde, jeg skal være din Korsridder, Du skal se, jeg vil." En pludselig Rødme farvede hans smukke livfulde Ansigt; "men fortæl ikke nogen, at jeg sagde dette. Hvor de vilde le af mig!"

"Fordi Du vilde tage Dig af mig?" sagde en sørgmodig Stemme ved Siden af ham.

"Nej, Kjære, ikke netop det. Du maa ofte tænke paa den Gang, Du var i det Værelse med den underlige Fugl, og se, om Du ikke kan huske noget mere. Men kom, Magde, nu vil vi ikke tænke mere paa det iaften, vi vil gaa ned og finde paa noget andet."

Hun holdt sit lille Ansigt op for at blive kysset og hvistede: — "sig ikke noget om Braceleten, Reg."

Regie lovede Tausshed og rumsterede derefter i en gammel Mappe, til han fandt et mærkeligt Billede til Historien om den gamle Kone, som gik til Markedet for at sælge Gæs; dette tog han med ned til Underholdning for Marjorie. Derpaa tog Mr. Gray hende paa Fanget og fortalte hende en Historie, og Regie spillede for dem og endte med Marjories Yndlingsstykke, "Bønnen" af Moses.

Saaledes henraadt Marjories sidste Aften hos Mr. Gray, og da hun sovne, drømte hun, at hun havde fundet sin Fader, og at han var en Ridder i sort Rustning med et stort rødt Kors paa sit Skjold, og at Jernvisiret faldt af, da hun sprang op og kysede Armene om ham, og saa var det Regies smukke, skjælmste Ansigt, der lo til hende istedet.

6te Kapitel.

Tidlig næste Morgen, straks efter Frokost forlangte Beststemama sin Slæde og kjørte over til Dommer Grays.

Hun tænkte, det vilde være den bedste Ordning, at hun selv bragte Marjorie til "Hjemmet" istedetfor at overlade det til Mijs Gray.

Hun fandt Marjorie henne i en Krog af Bibliotheket, meget bleg, meget rolig og sørgmodig, med det gamle Udtryk af taus Taalmodighed skrevet i hver Linie af sit Ansigt.

Regie havde ekspederet Frokosten i en Fart, gjort Afstanden saa kort som mulig og styrtet afsted til sine Studier. Dommeren havde Forretninger; men skjønt han ogsaa gik ud lige efter Frokost, fik han dog Tid til at tage et rødkindnet Væb og en Appelsin og lægge dem i Marjories Lomme med en spøgefuld Bemærkning og et Citat fra "Mother Goose", der bragte hende til at smile, og efter at have kysset hende, stødte han sig afsted til Retten, hvor han endnu aldrig var kommen efter Tiden.

"Allerede færdig, Marjorie?" sagde Beststemama, idet hun raskt traadte ind og viste et Ansigt saa lyst og muntert, at man næsten maatte smile ved at se det. "Har Du hendes Klæder færdige, Rachel? Jeg kom til at tænke paa, at hun ligesom de andre Børn maa have sin Gingham Blusekjole og Forklæde; denne Kjole vil blive gjemt, til hun skal ud i Besøg."

"Jeg har lagt ned Undertøjet, som James sagde, jeg skulde saa ihjet til hende," sagde Mijs Rachel. "Det Schawl, hun havde om sig den Dag, James fandt hende, har jeg ikke sendt med, det kan ikke være hende til nogen Nytte nu, saa jeg har sagt hende, at jeg vil tage det i Forvaring saa længe. Sandelig," hvistede hun, "det er saa fint og smukt, at jeg idetheletaget ikke forstaar, hvordan det er kommet i hendes Besiddelse."

"Hm!" sagde Mrs. Livingstone eftertænksomt. "Du har Ret, jeg vil se paa det en Dag ved Lejlighed. Kom, Marjorie; jeg tænker, Pompey fryser derude ved at sidde og vente."

Mijs Rachel kysede Marjorie meget venlig, fulgte dem til Døren og blev staaende og nikkede og

vinke, til Slæden drejede om Hjørnet. Med alle sine Egenheder og Banskfæligheder var dog Mijs Rachel meget god, og hun havde ogsaa faaet Marjorie kjær.

Det meget omtalte Barnehem havde en prægtig Beliggenhed paa en Høj med vid Udsigt til Staden. Det var en stor Murstensbygning, og Marjorie troede aldrig, hun havde seet saa mange Vinduer før. Paa Sydostsiden var der en Legeplads. Beststemama viste hende, hvor den var, men den var ganske tom nu, da Børnene var i Skoleværelset. En net Pige aabnede Døren for dem, Beststemama vandrede gennem en lang Gang, og Marjorie fulgte efter med bankende Hjerte.

"Er det Dem, Mrs. Livingstone?" sagde en hjertelig Stemme. "Jeg ventede Dem ikke nær saa tidlig. Og dette er den lille Pige? Velkommen, min Kjære! Hvad hedder Du?"

Marjorie rakte hende Haanden og vovede et Blik op i den Talendes Ansigt, medens hun gjorde dette.

Hun syntes aldrig, hun havde seet saa stor en Dame før; og Mijs Brooks var virkelig meget stor, baade høj og før, og da hun bevægede sig saa lidet som muligt, tiltog hendes Førlighed med Aarene; men hun havde saadan venligt, godt Ansigt; Marjorie gik et Skridt nærmere hendes Stol, da hun mødte det venlige Blik fra de mørke Djne, der var fæstede paa hende.

"Her har vi noget for dem, der ønsker at adoptere," sagde Mijs Brooks, idet hun betragtede hende og nikkede udtryksfuldt. "Du bliver ikke længe her. Netop den rette Sort, Mrs. Livingstone; de rolige gaar altid først. Og denne synes heller ikke at være af almindeligt Stof. Hvad er det, Du har i Armen der, Marjorie?"

"Serafina, Mijs," svarede Marjorie.

"En Duffe, ja virkelig — og en saadan nydelig en. Jeg har en udmærket Plads for den her i denne Komode; se blot her," og Mijs Brooks aabnede en Skuffe lige ved Siden af sig, medens hun talte.

Udsigten til at skulle undvære Serafina løsenede Marjories Tunge. "Aa, Mijs," vovede hun at sige, "saa jeg ikke beholde hende? Hun er jo den eneste Kammerat, jeg har."

"Du vil saa en hel Del Smaapiger at more Dig sammen med," sagde Mijs Brooks; "og hver Lørdag skal Du saa hende at lege med. Vi lader ikke Børnene have Legetøj hver Dag, for de maa arbejde — lære at læse og skrive — ved Du, og efter Skoletiden ønsker jeg, de skal være ude og lege i frisk Luft. Men jeg vil passe godt paa den for Dig, min Kjære, og imellem, naar Du kommer ind her, skal Du saa Lov til at have den."

Marjorie stod ganske stille, men Beststemama saa hendes Djenlaag sitre.

"Kom, kom," sagde hun, "nu vil vi gaa ind i Skoleværelset."

Mijs Brooks gik foran, og da de nærmede sig Døren, hørte Marjorie en forvirret Sur af Stemmer, som, da den blev aabnet, efterfulgtes af en pludselig Tausshed, hvorpaa alle Børnene rejste sig, da de saa Mrs. Livingstone træde ind. 150 Par Djne vendte sig nu mod den stakkels Marjorie paa den for Børn egne, hensynsløse Maade; og det var ikke underligt, at hun gjemte sig bag den store Mijs Brooks og ønskede, at Gulvet vilde aabne sig og skjule hende for deres Blikke.

"Godmorgen, Børn," sagde Mrs. Livingstone, "her har jeg bragt en liden Legekammerat. Sara," sagde hun henvendende sig til Mijs Brooks, "jeg tror, det vilde passe godt, om hun fik Plads ved Siden af den lille Pige, som Mrs. Peters fik anbragt her."

"Ja, det kan hun godt. Kom hid, Janet."

En liden Pige, noget større end Marjorie, forlod sin Pluk og kom hen til dem.

Hun havde det mest mulig røde Haar, som da det var meget tykt stod i stride Krøller over hele hendes Hoved, og hun havde et Par spillende mørke Djne.

"Dette er Marjorie," sagde Mijs Brooks, da Janet standjede foran dem. "Hun skal sidde ved din Pluk, og Du maa vise hende eders Løkke."

"Børnene ser friske og fornøjede ud," sagde Mrs. Livingstone og saa ned igennem Rækken af de smaa Ansigter. "Nu vil jeg gjerne have en liden Sang, før jeg gaar."

De smaa Ansigter fik et lyst Udtryk, og der blev en Løben efter Sangbøger.

"Børn," sagde Mijs Hannok, Læreren, og bankede i Pulken for at paabyde Opmærksomhed, "kan synge den Sang, Meta lærte Eder, da hun sidst var her."

De sang meget smukt, rent og i god Takt, og det fornøjede Beststemama. Børnene ventede altid at blive bedet om at synge, naar Mrs. Livingstone besøgte dem, og gjorde sig overordentlig Umage, da den kjære Dame smilte til dem og slog Takten. Marjorie syntes, alt dette var meget nyt og fremmed. Janet, som stod ved Siden af hende, sang væk med en lidt skingrende Stemme og nikkede hele Tiden med Hovedet.

Efter Sangen gik Mrs. Livingstone hen og talte lidt med Læreren, som saa tilbage til Marjorie igjen og kyskede hende til Afsted.

"Jeg kommer igjen næste Uge til det maanedlige Møde," sagde hun; "var nu en god Pige, og Regie vil nok snart komme op og se til Dig."

Døren lukkede sig efter Mrs. Livingstone og Bestyreren, og Marjorie følte sig meget forladt. Men nu kom Læreren hen til hende og spurgte, hvad hun havde læst, og lod hende saa Læsestykket sammen med Janet, derpaa gav hun hende en Skrivebog med Streger paa første Side og sagde, at hun maatte komme op til hende, naar hun havde skrevet to Linier.

Friskvarteret indtraf imidlertid, før Marjorie havde fuldført disse, og Janet slog Laaget igjen paa sin Pluk med et Smeld og indbød hende til at være med ud paa Legepladsen.

Marjorie fulgte lidt uwilligt med og blev snart omringet af en Klynge Smaapiger, for det meste større end hende.

De begyndte at plage hende med Spørgsmaal. "Hvad hedder Du?" spurgte en.

"Marjorie."

"Marjorie, hvad?" spurgte en anden.

"Kun Marjorie," svarede hun med et smerteligt Udtryk.

"Nej for en snurrig Pige, hun hedder ikke mere," sagde den første med en raa Latter. "har Du ganske aldrig haft nogen Far eller Mor?"

"Lad hende bare være i Fred, Maggi Gorman," sagde Janet, som nu pludselig lagde sig imellem. "Mrs. Livingstone sagde, at jeg skulde tage mig af hende, og det kommer ikke Eder ved, om hun har et eller to Navne. Lad os nu lege, hvem vil være paa min Side? ræk Hænderne iverjet, Piger."

De gik til Legen med Munterhed; men Marjorie bad saa tyndt om at saa Lov til bare at se paa, at Janet lod hende være.

"Synes Du ikke om at lege i Sneen?" sagde en liden Stemme ved Siden af hende og afbrød hendes Grublerier.

Marjorie saa op; den Talende var en liden spæd Gut med blegt Ansigt og hvide Hænder, og da hun saa nøjere paa ham, gik det op for hende, at han var halt.

"Hvorfor faster Du ikke Snebold?" sagde hun. "Jeg kan ikke," sagde han og saa ned paa sin Fod.

"Stakkels Dig," sagde Marjorie uvilkaarlig.

"Fordi jeg er halt? O, jeg bryder mig ikke noget om det, de er saa snille allesammen med mig her. Du kan tro, Mijs Brooks er forførdelig snil, hun gav mig Appelsiner, da jeg var syg."

"Har Du ikke lyst paa en nu?" sagde Marjorie, da hun pludselig huffede paa Mr. Grays Gave. "Jeg har faaet en stor en, kom skal vi gaa ind og spise den."

"Ja, hvis Du vil dele den med mig," sagde Gutten taknemmelig.

Jeg hedder Willy Blane — hvad hedder Du?"

"Marjorie," sagde hun og blev glad ved at finde, at det var fuldkommen nok for hendes nye Ven.

Willy hinkede op til Læreren Pulst for at laane en Kniv, som han fik med Udvarsel om ikke at stjæle sig, og de to satte sig hen med sin Appelsin. Han talte venligt med hende, fortalte hende om de Gutter, som var snille mod ham og sagde hende, hvilke var de elskværdigste af Smaapigerne, og Marjorie fandt sig vel i hans Selskab.

Friskvarteret var ikke langt, og de havde just fortaert Appelsinen, da Børnene kom trarpende ind leende og rødkindede efter Legen. Snart efter ringede Middagskloffen, hvorpaa de alle gik ind i Skolestuen og jatte sig om et langt Ord.

Der syntes at være baade god og overflødig Mad, men Marjorie kunde intet spise. Janet, som sad ved Siden af hende og lod til at have taget hende ganske under sin Beskyttelse, undrede sig over, at hun ikke havde mere Appetit.

„Jeg skal sige Dig noget,“ sagde hun, og nikkede paa sin pudsig Maade, der fik alle Krøllerne til at fare op og ned. „Har Du lyst paa det, skal jeg bede Bridget om noget Sirup og Brød til Dig, Du er ny og faar det nok.“

Men Marjorie afflog Tilbudet og gik tilbage til Skoleværelset, ihjg af Længsel og Sorg, hvilket fik hende — om denne Dame kunde have vidst det — vilde have vaart Mrs. Marstons største Tilfredshed, som et Bevis paa Sandheden af hendes Theori, at BARNET var bleven udsjæmt ved alt, hvad Regie havde gjort for hende.

Eftermiddagen gik omtrent som Formiddagen i Skoleværelset, Marjorie skrev to Linier til i sin Skrivebog og blev rost for sin Flid; hun læste ogsaa, og fik sin første Undervisning i Regning.

Just før Theen kom den samme Pige, hun havde seet ved Ankomsten, hen og klappede hende paa Skulderen. „Der er en Gut ude i Gangen, som ønsker at se Dig. Miss Brooks sagde, jeg kunde hente Dig, men Du maa ikke være længe, for Theen er færdig.“

Marjorie undrede paa, hvem det vel kunde være, da hun fulgte med Mary ud, og der i Porten stod Regie og klemte Huen mellem Hænderne, blussende og munter.

„Jeg kunde ikke andet end komme her op, Madge,“ sagde hun. „Det er jo rigtigt nok imod Reglerne at komme saa snart; men da jeg var henne hos Bedstemama, havde Betty netop færdig sine Krumfager, saa sprang jeg op her med nogle til Dig. Miss Brooks sagde, det kunde gaa an for en Gangs Skyld!“ og hun lagde en Papirpække i hendes Forklæde, gav hende en ordentlig Hjærneomfavnelse og slog Døren efter sig, før Marjorie kunde faa Tid til at sige noget, ikke engang Tak.

Hun gik tilbage til Skoleværelset med en varm, glad Følelse af Taknemmelighed. Saa vinkede hun til Janet og gav hende to af Ragerne, og Willy Blane fik tre, „en mere, fordi han er halt, forstaar Du,“ sagde hun til Janet — og raadførte sig med hende om, hvor de skulde gemme de tiloversblevne.

„Vi har ingen Plads i Kulkene, men nu skal jeg sige Dig, hvad vi skal gjøre, vi vil bede Miss Hannas gemme dem til Frikvartret imorgen. Men Marjorie, Du har jo ikke spist mere end en.“

„Nej, men jeg fik jo Regie,“ stammede Marjorie rødmenende ved at meddele sine Tanker, som hun altid havde en egen Skyld for. „Det var ligejaa godt som to Rager og endnu bedre.“

„Du er en underlig en,“ var Janet's Svar; men kom nu, lad os spørge Miss Hannas, klokken vil ringe paa Djeblikket!“

Denne smilede ved Janet's Spørgsmaal, og da Marjorie tog Mod til sig og spurgte sin Lærerinde, om hun vilde have en Rage, brød hun af et Stykke, sagde, at de var dejlige, og spurgte, hvor hun havde maet dem.

Marjorie fortalte det, hvortil hun bemærkede, at alt, hvad der kom fra Mrs. Livingstone, var godt, og tog saa Marjorie med sig til Aftensbordet.

Men den sørgelige Følelse af Forladthed, som ved Regies Besøg for en Stund var bleven forjaget, vendte tilbage med fornyet Styrke, da hun gik til sengs. Al denne Sur, de mange Senge og al den Tale i Munden paa hinanden, da Børnene blev klædt af, altsammen i Forening gjorde, at hun følte sig uvelkommen. Hun syntes ikke, hun kunde fremføre sin Bøn, og hun savnede Serafina, som hun altid plejede at bringe ihjeng ligejaa sikkert som sig selv.

Marjories Seng stod ved Siden af Janet's, men ubetvivligt havde hun paa den anden Side Maggie Gorman. Da denne saa Taarer stjæle sig ned ad Marjories Kinder, kaldte hun hende en stor Unge og spurgte, om hun vilde have Miss Brooks ned til at vugge sig. Marjorie vendte sig bort og skjulte sit Ansigt i Pudsen, medens Janet forsvarede hende og gav Maggie impertinente Svar.

De Sridende var nødt til at dæmpe deres Stemmer til en Hvissen, for at ikke deres Lærerinde skulde høre dem, hvilket snart gik ned til en utydelig Mumlen, og de faldt ihjovn. Marjorie ophørte efter en Stunds Forløb at hulke, men hun laa ihs vaagen og stirrede ud i det mørke Værelse fuld af sørgelige Tanker. Ved at lægge sig hen i Siden af Sengen,

fik hun se en liden Snip af Himmelen gennem Binduet i den anden Ende af Værelset. Det var en klar Aften med tindrende Stjerner, og da hun saa op paa dem og begyndte at tænke paa, hvad Regie havde fortalt hende om dem, kom der mere Ro over hende; men da Miss Brooks med et Lys i Haanden kom ind for at inspicere, saa hun de graa vemodige Djne blanke af Graad vendte imod sig, og hun gik hen til hende.

„Hvad er der ivejen?“ sagde hun venlig hvilkende, idet hun lagde Tappet bedre om hende.

„Intet Miss — hun“ — hun sukede dybt ved det sidste Ord, „Serafina vilde være saadan Trøst for mig, og jeg er bange, hun fryser dernede i Deres Skuffe.“

Miss Brooks saa en Stund paa hende i Taushed.

„Ja, sagde hun,“ Børn er netop lige saa underlige som Boksne, saa vidt jeg kan se. Nogle er fornøjede, naar Du giver dem nok at spise og drikke, sørger for deres Legeme, andre maa have Duffer — og Hjertes. Marjorie,“ hun huffede pludselig paa de alvorlige graa Djne, der betragtede hende forskende.

„Hvis jeg sender Serafina op til Dig og lader hende jove hos Dig om Matten, vil Du da love mig at bringe hende ned til mig hver Dag før Frokost og ikke bede om hende nogen anden Tid. Hvis Du vil være rigtig snil, vil jeg lade Dig faa Lov til dette.“

„O, Miss, om jeg vil?“ raabte Marjorie og strakte Hænderne ud mod Miss Brooks forundret og glad.

Miss Brooks smilede og hævdede advarende sin Finger. „Du vil vække Børnene. Godnat nu,“ hun bøjede sig ned og kysede hende og gik bort. Kort efter kom Mary med Duffen, og efter at have hvilstet ind i Serafinas Dre al sin Glæde over at have hende igjen, lagde Marjorie sig godt til Ro og glemte al sin Sorg i Drømmenes Rige.

Fortj.

En Moders Formaning til Modre.

Jeg er nu gammel og har kun nogle faa Traade tilbage at væve. Saa vil Mesteren folde min Bæv sammen og lægge den tilside. Det er et mangelfuldt Stykke Løi, jeg har vævet, fuldt af afflidte Traade og smagløse Farver. Jeg holder ikke meget af at se paa det; jeg vilde dog ønske, at jeg kunde trevle det op altsammen og væve det om igjen. Men nej, det maa nu gaa, som det er. Dog vil jeg forsøge at føje enkelte gode Traade af en ægte Farve til, saa at det sidste deraf kan blive det bedste. Og naar min Bæv foldes sammen, da vil jeg helst have den paa Ydersiden, saa at den kan være til Vejledning for andre, som er ifærd med at væve.

Modre, unge Modre, lyt til min Fortælling og lad den tjene Eder til Advarsel. Du taber saa let Taalmodigheden med dine Smaa. Din Søn er maaste sjælden stille; han sløjter, synger, tramper og gjør Støj hele Tiden. Du synes ikke, Du kan holde det ud; thi dine Nerver er saa svage. Saa sender Du ham bort til et Sted, hvor han ikke er i Vejen; men det maa Du ikke gjøre mere.

Følg med mig til Kirkegaarden. Her i Hjernet under Taarepilen ligger min Søn Ernst Clinton, enogtyve Aar gammel. Sæt Dig ved Siden af mig her ved hans Grav, saa vil jeg fortælle Dig lidt om ham. Han var et dejligt Barn, da han var liden. Hvor jeg elskede ham; jeg kunde ikke blive færdig med at betragte hans blaa Djne. Han tog mig saa kjerlig om Halsen med sine smaa Arme og trykkede sit lille Kind mod mit. Hvert Djeblik af hans spæde Alder var en Glæde og en Trøst for mig. Snart begyndte de smaa Fødder at trippe omkring, og han søgte Tilflugt hos sin Moder. Snart begyndte han sin barnlige Tale — hvor sødt han fremstammede mit Navn, saa mig ind i Djnene og sagde: „jeg elsker dig, Mama.“

O Ernst, min kjære Gut, kom tilbage igjen og vær din Moders lille Søn endnu en Gang! Sid paa Moders Knæ og lad mig bære Dig igjen!

Den lille Ernst vedblev at vokse. Hvor han spanskede omkring i det første Par Buksler og kaldte sig selv „Mamas lille Mand.“ Men jeg kunde ikke

følge ham Skridt for Skridt. Han begyndte at gaa i Skole. O, hvor det satte min Taalmodighed paa Prøve, naar han kom hjem fra Skolen saa støjende og saa fremfjænde. Jeg kjændte paa ham og fik ham til at sidde paa en Stol. Nogen Tid efter gik han ikke lige hjem fra Skolen, men legede undervejs. Jeg havde saa meget at bestille og lagde ikke Mærke til, at min Søn var borte fra Hjemmet.

Da han var liden, gik jeg altid ind med ham, naar han skulde i Seng, læste for ham, knælede ned med ham, medens han bad sin Aftenbøn, og talte venlig med ham om hans Opførelse Dagen igennem. Hvor ømt hans lille Hjerte den Gang var, altid rede til at modtage gode Indtryk; og hvor glad han var ved disse Samtaler! Men da han blev ældre, var jeg træt og havde saa meget at bestille, naar det var hans Sengetid. Saa maatte han gaa alene. Først fælte han sig bedrøvet derover og kysede mig atter og atter, førend han gik, men efter en Tids Forløb gik han uden at sige noget. Den Gang tænkte jeg ikke meget over denne Forandring; mit Sind var saa opfyldt med Arbejde, der for mig syntes at være vigtigere end alt andet.

Saaledes kom han længere og længere bort fra mig. Naar han var uartig, havde jeg ingen Taalmodighed med ham, men kjændte istedetfor at irettesætte ham med Venlighed og Bestemthed. Skoleferien var en Plage for mig, og jeg lod ham gaa bort fra Hjemmet for at lege. Jeg havde ikke Tid til at underholde mig med ham, og det var en Lettelse for mig, naar han var borte.

Men behøver jeg at sige mere? Min sørken saa kjerlige Gut blev fremmed for sin Moder, og hvert Aar kom han længere bort fra mig. Hans Fader hørte af andre, at han var vilter og opførte sig daarligh; vi talte da med ham. Han følte sig ilde tilmode og lovede Bedring; men af, den Kjerlighedskjæde, som skulde have bundet ham til Hjemmet og til hans Moder, var brudt, og han var omslynget af andre Kjæder, som bandt ham til ugudelige Selskabsbrødre. Vi sendte ham paa en Højskole; jeg skrev mange Breve til ham og søgte at vinde tilbage min tabte Indflydelse, men alt var forgjæves; det var for sent. Han løb bort fra Skolen, og fem lange sørgelige Aar gik, i hvilke jeg ikke hørte fra eller saa noget til min eneste Søn!

En Aften sad hans Fader og jeg foran Ilden og talte om vor fraværende Ernst. Stormen rasede udenfor, og vore Hjertes kunde ikke være stille. Jeg syntes, jeg hørte en sagte Bank og gik til Døren. — Der stod min fortabte Søn; men af, hvor forandret! Var det muligt, at dette kunde være min kraftige, rødmusjede Søn? En bleg, udtæret, uig Mand stod foran mig.

„Ernst, min Gut, er det Dig?“ raabte jeg.

„Ja, kjære Moder, det er Ernst. Maa jeg komme ind? Jeg kommer hjem for at dø.“

Vi gjorde alt for ham, men vi kunde ikke redde ham. Fem Aars Udsvævelser havde undergravet hans Sundhed og truede med at gjøre Ende paa hans Liv. Han døde efter nogle faa Maaneders Forløb.

„Moder,“ sagde han ofte, „jeg er kun 21 Aar gammel, og nu maa jeg dø; jeg har spildt de herundne Aar af mit Liv og afftaaret mig selv fra Fremtiden, som jeg kunde have benyttet til mit eget og andres Gavn.“

Han angrede bittert sin Daarskab, og vi tror, at Gud tilgav ham hans Synder, hvilket er en trøstende Draabe i mine Lidelsers Kalk. Han sov roligt hen, og vi har lagt ham til Hvile her, indtil Herren kalder ham frem. Men en bitter Sorg har hjemløst mit Hjerte. Gud gav mig en Søn, for at jeg skulde opdrage ham, og jeg var ansvarlig for hans Fremtid. Manddommens ædle Spire var nedlagt i ham; men jeg sønderbrød den; mit Bær's Hjerte hængte ved mig, men jeg tillod, at det blev fremmed for mig.

Jeg kan ikke mere se en Gut, uden at jeg ønsker at gaa hen til hans Moder og paa mine Knæ bede hende om at elske sin Søn og have Taalmodighed med ham, saa hun kan vinde hans Kjerlighed; thi dette kan blive til Frelse for ham i Fristelsens mørke Timer.

Kjære unge Modre, bær over med eders støjende Gutter; det er bedre at have lidt Hovedpine nu end en tung Hjertepine i de kommende Aar. Gjør Hjemmet behageligt for dem; det gjør intet, om Arbejdet ikke altid kan blive gjort, som Du ønsker det; det Børns timelige og evige Vel er af langt større Vigt.

fighed. Læg dit Arbejde tilfide en Gang imellem og tag Del med i de Børn i deres Fornøjelser. Tal med dem om, hvad de er glade, og tag Del med dem i deres Gænger. Lad dem se, at deres Moder er deres bedste Ven; men vær paa samme Tid bestemt og lær dem Lydighed, da vil de elste Dig saa meget mere. Lad den Tid være en lykkelig Time for dem, at Gieringen om denne i de kommende Aar kan blive levende paany for dem, og en som Vængjel efter Himmelen kan blive plantet i deres Hjerter; idet de bøjer sig i Bøn med deres Moder.

Kjære Mødre, idet jeg siger Farvel til Eder, vil jeg opløse mit Hjerter med Bøn til vor himmelske Fader. Maatte han give Eder Visdom og Styrke til at opdrage eders Sønner, saa de vokser op til en ædel Manddom og til at glæde eders Hjerter i Alderdommen, og at I alle maa erholde et saligt Hjem i den himmelske Stad.

Dersom min Fortælling kan hjælpe en eller anden Moder til at være mere taalmodig og om mod sine Sønner, saa vil jeg takke Gud for, at han tillader, at mit Livs Brev slutter med nogle saa gylde Traade.

E

Eolsharpen. *)

(Af Lærer A. L. Hansen, Drammen.)

Hvor Eolstrengenes Lokkespil
Kan drage os ud over stille Havet
Kan bringe Sjælen en Høitidsstund
Med Længsel ud over Hverdagskavet,
Saa Toner høres og lette føres
Mod Hjemmets Strande og yndiggjøres
I Sjælens Bund!

En Eolsharpe med yndig Klang
Har tonet for eder, Gamle, Unge;
De Toners Sitron fra Livets Hav
Nu hen mod eder saa fulde runge.
De griber Hjertet og lærer eder,
At det, som glæder og Livet freder,
Er Kjærlighed.

I stille Timer en Synder arm
Kan Livets skønneste Toner høre:
Det Naadens Ord fra den Smertens Mand,
Der sig som Lam lod mod Døden føre.
Som Fuglekvidder fra Livets Vidder
Det naar til den, som i Sorgen sidder,
Og bringer Trøst.

Jeg mangen Gang i en stille Stund
Har hørt de Toner mod Sjælens strømme,
Har følt en Glæde og salig Fred,
Har hørt hans Stemme, den kjendte, ømme,
Og under eder, der sukker, græder,
Den Livets Lykke, som de bereder,
Hvor de naar ind.

*) Et i Folkefantasiaen tænkt Musikinstrument, der fra Havet fører vakre Toner ind mod Kysten.

Træk af hellige Mænds og Kvinders Liv.

Efter forskellige Billeder

ved

P. S. — S.

[Fortf.]

Stre længe efter kom Julian den Trefaldne paa Kejsertonen. Et af hans mange Angreb mod Kristendommen var at forbyde de Kristne at holde Forelæsninger over de hedenske Klassikere, og Victorinus frattraadte da den Lærestol, han nu havde beklædt i 40 Aar, hellere end at forraade ham, „der kan berede sig Lov af de Umyndiges Mund.“

Ved Forestillingerne paa Amphitheatret blev Ambrosius allerede som Gut frastødt og opbragt ved at se en af de sejrige Gladiatører mishandle sin overvundne Modstander ved at sparke ham i Ansigtet med Hælen; men fra al denne Hovedstadens glimrende Fordærvelse blev han allerede i sine tidligste Manddomsaaar bortfjernet, idet han blev udnævnt til Konsul i Emilia og Liguria, det nuværende Piemont og Lombardi.

Som Konsul maatte han tage Bolig i Milano, der paa den Tid ogsaa var Kejsers Residensstad og altsaa det vestlige Kejserdømmes egentlige Hovedstad. Ambrosius fandt Byen i stort Røre, fremkaldt ved de arianske*) Stridigheder. Erkebiskopen, Auxentius, var Arianer; men han døde et Aar efter, at Ambrosius var kommen til Byen, og hans Død blev Signalet til en endnu heftigere Kamp mellem Partierne, og der fandt Tumulter Sted baade paa Gaderne og i Kirkerne.

Under disse Forhold forsamlede Præstefabet sig i den store Basilikas Kor for at foretage Valget af en Biskop, og efter østerlandsk Skik var Menigheden samtidigt samlet i Kirkefabet, der i denne Anledning var skilt fra Korset ved et Forhæng.

Men ogsaa her i Fredens Bolig blusjede Stridighederne op i lys Lue, det truede med at blive til ligefrem Slagsmaal i Kirken, og tilsidst saa man sig nødsaget til at hidkalde Konsulen Ambrosius, for at han kunde tilvejebringe Fred og Orden. I det Øjeblik, han traadte ind i Kirken, hørtes tydeligt højt og Tummelen en klar Røst som af et Barn raabe: „Ambrosius er Biskop! Ambrosius er Biskop!“ Ambrosius' høje Stilling, hans Tro og hans retfærdige og milde Karakter var da allerede bleven bekendt for alle, med støjende Begejstring istemte nu hele Forsamlingen Barnets Raab, og sjønt Ambrosius modsatte sig det af al Magt og endog gjorde Forsøg paa at flygte bort fra Kirken, maatte han dog tilsidst give efter og tage mod Valget.

Den udvalgte Erkebiskop var endnu ikke døbt; men nu modtog han Daaben af sit gamle Ven, Præsten Simplician, om hvem han sagde: „Jeg har vel Venstabs med mange, men mit Venstabs med ham er som mellem Fader og Søn.“ I verdslig Henseende var hans nye Stilling paa ingen Maade nogen Forfremmelse, men en tung ansvarshuld Byrde var det, for hvilken han ikke en eneste Dag søgte Hvile i de 42 Aar, der endnu vare ham bestaarne herude.

Hans Søster Marcellina og hans Broder Satyrus rejste til ham i Milano. Hans Søster forlod Rom for at være hos ham; ofte boede hun i hans Hus, og naar hun af og til traf sig tilbage i Ro og til Bøn til en landlig Bolig udenfor Milano, forfattedes deres Samliv dog ved en stadig Brevveksling, saa at hun i Virkeligheden altid stod ved hans Side og tog Del i hans Almisjenddeling, hans Bønner og hans Granskninger i Skriften. Satyrus bestyrede den biskoppelige Husboldning og forvaltede Embedets Indtægter, og der var et sjældent og velsignet Fællesskab mellem disse to Hjerter, som begge om end paa forskjellig Vis havde helliget sig ganske og aldeles til Guds og Menneskers Tjeneste. Det skulde dog ikke være længe her paa Jorden. I Aaret 378, tre Aar efter Ambrosius' Valg til Biskop, drog Satyrus over til Afrika i Anledning af en Arvejag. Paa Tilbagevejen led han Skibbrud, og det tog saa stærkt paa hans Kræfter, at han aldrig senere forvandt det. Under Skibbruddets Rædsler var det hans eneste Tanke at kunne blive døbt, før han døde; under Bøn til Gud fastede han sig i Havet, og hans Bønner blev hørte, han naaede levende ind til Kysten. Snart skulde han ogsaa naa den himmelske Røst. Kort Tid efter, at han var naaet tilbage til sine Søskende i Milano, døde han. Ambrosius' Digtale over Broderen er endnu opbevaret, den aander den dybeste Kjærlighed til ham og Søsteren og et frydefuldt Haab om at møde ham hist oppe, hvor der ikke kjendes til Skilsmisse.

Det var et vildt, forvirret Samfund, Ambrosius levede i og blev sat til at raade over, fuldt af de forskjelligste Troesbekjendelser, der undertiden smeltede

*) Præsten Arius fra Alexandria havde i Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede fundet paa den Lære, at Kristus vel var homoiousios: et gudeligt Væsen, stabt af Faderen, men ikke homoousios: sand Gud. Striden drejede sig altsaa kun om et Bogstav; men den delte de Kristne i to Partier, der optraadte meget skarpt overfor hinanden.

P. S. S.

sammen til nye Kirkeretninger, men ellers for det meste stod skarpe over for hinanden i støjende Strid.

Der fandtes i Milano Altere for de mærkbare digste Guddomme, og Kætteriernes antog Former, som man i vor Tid slet ikke kan gjøre sig Begreb om. Arianismen var i Virkeligheden et Forsøg paa at sammenflette Polytheismen med Kristendommen, og Hedenstabet hjæmpede endnu aabenlyst mod Kirken fra sine Templer og Altere, forgiftede den hemmeligt ved at smitte de Kristne med sine Kætteri; og bragte den i Forsald ved at fornede dens Helgenfester til lignende Orgier som dem, der i tidligere Tid holdtes til Gubernes Vere, og dens hellige Madverbrød til Amuletter, der skulde beskytte mod Skibbrud og andre Farer.

Kristendommen var vel bleven den romerske Stats Religion, men mange gamle grusomme Love og Sædvaner stod endnu ved Magt. Det var saaledes almindeligt, at Forældrene folgte deres Børn, og at Mistænkte bleve pinte til at bekynde Forbrudelser, de slet ikke havde begaaet. Gladiator-Forestillingerne var endnu Folks fornemste Forlystelse, og blev beskyttet af Kejseren, og den gamle faldetærdige, romerske Verdens fabelagtige Overdaadighed fandtes Side om Side med de lavere Klassers usigelige Elendighed, fremkaldt navnlig ved de nordlige barbariske Horders Indfald og Plyndringer.

[Fortf.]

Lægeraad.

Spørgsmaalene maa formies saa korte og saa nøjagtige efter Sygdoms Symptomerne som muligt. Opgivelse af Alder, Livsstilling, Levemaade og tidligere gennemgaaede Sygdomme ønskes gjerne. Kun Spørgsmaal fra Abonnenterne besvares, ligesom tydeligt Raad og Adresse maa angives. Spørgere i Amerika kunne ikke vente Svar før om ca. 4 Maanedre.

R—L, A.

Bad med kolde Aftvninger i opvarmet Værelse og eftersølgende Bevægelse vil være meget henfugtelsesdygtig. Dr. Veggaard i Kristiania befatter sig specielt med saadanne Sygdomme.

* * *

Jeg har en ca. 9 Aar gammel Gut, som har den Fejl, at han betændig er, som han skulde have. Snue, hvilket forvolder, at han — som vi i daglig Tale kalder det — taler i Næsen. Er der noget Raad derfor, og hvad bør man i Tilfælde at gjøre?

Jeg har ogsaa tænkt mig, at det forvolder maaske, at han befunder sig som under stærk Forkjølelse: tung i Hovedet, saa det paa en Maade kan have Indflydelse paa hans Næse eller Evner?

Abonnent Z & a.

Disse Tilfælde skriver sig uden tvivl fra nogle „Granulationer“ i Næsevejrummet (muligens ogsaa i Næsen). De bør derfor ikke vente med at faa dette konstateret og disse „Kjertler“ fjernede. Operationen er usfarlig, og naar Fjernelsen sker grundig, vil De meget snart mærke en betydelig aandelig og legemlig Forbedring hos Gutten.

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subscription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad.“
Decorah, Iowa.

Rudhold.

En Præstegaard. Af L. Rasmussen. [Med Fortælling af P. A. Fenger.] — Hvem er hun? Af Jecnie L. Gould [Fortf.] — En Moders Formaning til Modre — Eolsharpen. Digt af Lærer A. L. Hansen. — Træk af hellige Mænds og Kvinders Liv Ved P. S. S. [Fortf.] — En sa en Kunstner. Billede! — Hofmorgens. Billede. — Lægeraad.